

ΤΟΙΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΣΙΝ

Τὸ « Ἀττικὸν Μουσεῖον », προσορισθὲν διὰ τοῦ προλαβόντος ἀριθμοῦ εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Α' ἑξαμηνίας, ἀπαίρει σήμερον ἀναγόμενον ἐπὶ τὴν δευτέραν εὐελπί καὶ οὐριοδρομοῦν.

Ὅτε, πρὸ ἕξ μηνῶν, ἐτολήσαμεν, ἐν συνειδήσει τῶν κινδύνων, ν' ἀποδυσώμεν ριψοκινδύνως εἰς ἐγχείρημα πρωτοφανές παρ' ἡμῖν καὶ ἀκανθῶδες, ἀσθενεῖς δ' ἐκ τῶν προτέρων παρέχον ἐλπίδας εὐδοκίμησεως, ὁμολογοῦμεν, ὅτι συνησθάνομεθα ἀμφιβολίας, ἂν θὰ τύχωμεν ἐπαρκοῦς τινος ὀπωσθήποτε ὑποστηρίξεως, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἂν θὰ εὐρωμεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς τὸ ἀπαιτούμενον ψυχικὸν σθένος, ὅπως ἐξυπηρετήσωμεν ἐπιτυχῶς καὶ ἀκαταπονήτως τὸν σκοπὸν τοῦ ἔργου, μὴ ἀποθαρρυνόμενοι πρὸ τῶν παντοίων ἀπογοητεύσεων καὶ δυσχερειῶν, αἵτινες καθιστῶσι μαρτυρικὸν τὸ ἔργον τῆς ἐν Ἑλλάδι Δημοσιογραφίας, καὶ μάλιστα τῆς φιλολογικῆς. Ἡδὴ ὅμως, δυνάμενοι νὰ συγκρίνωμεν τοὺς φόβους καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ τότε χρόνου πρὸς τὴν σήμερον, ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, θέσιν τοῦ « Ἀττικοῦ Μουσείου », ὀφείλομεν ἐξίσου νὰ ὁμολογήσωμεν γηθόσουνοι, ὅτι δὲν ἔχομεν λόγους, ὅπως ἀσχάλλωμεν οὔτε κατὰ τῆς κοινωνίας ἐπὶ ἀρνήσει ἀρωγῆς, οὔτε καθ' ἡμῶν αὐτῶν ἐπὶ διαγωγῆ, καταδειξάσῃ ἡμᾶς ἥττονας τῶν ἀπαιτήσεων ἔργου τοιοῦτου. Καί, ἀληθῶς, ἀφοῦ ἐκφράσωμεν τὰς θερμότερας τῶν εὐχαριστιῶν τοῖς Συνδρομηταῖς ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἐνισχύσει, ἣν ἐπεδαφιλεύσαντο τῷ « Ἀττικῷ Μουσεῖῳ », φρονούμεν, ὅτι, μακρὰν τοῦ νὰ ὑποληφθῶμεν ἐγωῖσταί, δικαιούμεθα ν' ἀπεκδεχώμεθα τὰς εὐμενεῖς κρίσεις τῆς τε Δημοσιογραφίας καὶ τοῦ Κοινοῦ, ἅτ' ἐκπληρώσαντες ἐπακριβῶς, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὑπερβαλόντες, τὰ ὑπεσχημένα.

Ἐργασθέντες, κατὰ τὸ λήξαν ἑξάμηνον, πάσαις δυνάμεσι, μόχοις μυρίοις καὶ δαπάναις ἀδρατῆς ὑπὲρ τῆς ἐφικτῆς βελτιώσεως τοῦ « Ἀττικοῦ Μουσείου », κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν τελειότερων τοιοῦτων ἐν Εὐρώπῃ συγγραμμάτων, ηὐτυχήσαμεν μὲν νὰ παράσχωμεν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ, ὡς γενικῶς ὁμολογεῖται, τὸ τελειότερον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκδοθέντων εἰκονογραφημένων περιοδικῶν, ἀνάλογον πάντοτε πρὸς τὸ μέτρον τῆς προσερχθείσης ὑποστηρίξεως, πόρρω ὅμως ἀπέσχομεν τοῦ νὰ πραγματώσωμεν ἔτι τὸ ἰδανικὸν ἡμῶν περὶ τοῦ « Ἀττικοῦ Μουσείου », ὅπερ, ὅλον ἐν βελτιούμενον, θέλει — ὡς ἔχομεν δι' ἐλπίδος — ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ δευτέρου ἔτους ρυθμισθῆ καθ' ὅρους ἀρίστους καὶ παγίους, δικαιούντας αὐτὸ νὰ ἔχη σοδαράς ἀξιώσεις ἐναμίλλου συγκρίσεως πρὸς τὰ πρῶτα τῆς Ἑσπερίας ὁμοειδῆ φύλλα. Ὡς ἕνα δὲ τῶν θεμελιωδεστέρων ὄρων, ὑφ' οὗς γενήσεται ἡ μεταρρύθμισις αὕτη, ἥς αἱ λεπτομέρειαι καθορισθήσονται δι' εἰδικῶν προγραμμάτων, ἐκδοθησομένων προσεχῶς, θέλομεν λάβει τὴν ἀρχὴν, ὅπως αἱ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος εἰκόνες, αἱ καὶ ἤδη μὴ σπανίζουσαι, πλεονάζωσιν ἐν ταῖς σελίδι τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, φρονούντες, ὅτι οὕτως ἀνταποκρινόμεθα μᾶλλον εἰς τὰς ὑποχρεώσεις ἑλληνικοῦ εἰκονογραφημένου συγγράμματος.

Ἄλλ' ἵνα τὰ ἀγαθὰ ταῦτα ὄνειρα ἐνσαρκωθῶσι δεόμεθα γενναιοτέρως τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν· διότι μόνον ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς φιλομουσίας τοῦ Πανελληνίου τὸ « Ἀττικὸν Μουσεῖον » δύνηθῆσεται νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ δέοντα. Εὐελπιστοῦμεν ἐπομένως, ὅτι οἱ ἐκ τῶν δυναμένων καὶ συνεπῶς ὀφειλόντων ὀκνήσαντες τέως νὰ τείνωσιν ἡμῖν χεῖρα ἀρωγόν, ἀναλογιζόμενοι τὰς θυσίας, εἰς ἃς ὑποβαλλόμεθα, θέλουσι σπεύσει πρόθυμοι καὶ γενναῖοι συνδρομηταὶ τῆς τελειοποιήσεως καὶ παγίωσεως δημοσιογραφικοῦ φύλλου, μοναδικοῦ ἐν Ἑλλάδι, ἐκπροσωποῦντος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Εὐρώπης τὴν παρ' ἡμῖν πρόοδον τῆς καλλιτεχνικῆς φιλολογίας, ἐμψυχούντος ὀπωσθήποτε τὴν νεναρκωμένην ἑλληνικὴν καλλιτεχνίαν καὶ πολλαχῶς ἄλλως ἐργαζομένου ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἀρκούμενοι εἰς τὴν ἠθικὴν ἀμοιβήν, τὴν ἐκ τῆς γλυκείας συναισθήσεως, ὅτι πληροῦμεν μέγα κενὸν ἐν τῇ ἑλληνικῇ Δημοσιογραφίᾳ, οὐδὲ καθ' ὕπνον προσδοκῶμεν, ἐν γὰρ τῷ παρόντι, ὑλικά κέρδη, εὐτυχεῖς ἂν πραγματώσωμεν ὅ,τι ὄνειροπολοῦμεν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

ΑΙ ΑΓΑΘΑΙ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ

I

Φίλε κ. Ν. Ἰγγλέση,

Ἄν ἀληθεύῃ ὅτι ἡ κόλασις εἶναι ἐστρωμένη ἐξ ἀγαθῶν διαθέσεων, ὡς λέγει ἡ δημώδης τῶν Γάλλων σοφία, πᾶσα ἡ γαλλίζουσα ἡμῶν πόλις θὰ ἐνέχηται διὰ σπουδαῖα ποσὰ εἰς τὸ ἀγαθόστρωμα τοῦτο, διότι οὐδαμοῦ ὑπερτιμῶνται τόσῳ αἱ τῶν καλῶν διαθέσεων μετοχαὶ ὅσῳ ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις. Ὅτι δὲ τοιοῦτο τῆς κολάσεως τὸ ἔδαφος, πρόχειρος ἡ ἀπόδειξις· βάλτε τὸ χέρι ἔς τὴν τσέπη σας ἢ τὸ πορτομοναί σας, — κατὰ τὴν νεοαττικὴν τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους, — καὶ λάβετε μίαν τῶν περιπλανωμένων εἰκόνων τοῦ μακαρίτου Γεωργίου Σταύρου. Τὴν εἴχετε ἀγοράσει ἀντὶ δραχμῶν 5 καὶ λεπτῶν 60, ἀκριβῶς ὅσῳ ἐτιμᾶτο καὶ ἡ Μάρτυς Αἰκατερίνη, δεκάστρειος τραγωδία εἰς πράξεις 5, φράγκα 5,

ἀλλὰ τώρα δὲν σᾶς δίδουν εἰμὴ μόνον δραχμὰς 5, ἐννοῶ διὰ τὴν εἰκόνα, καὶ ταύτας οὐχὶ ἀργυρᾶς, ἀλλ' εἰς μακαρικο σκαρμουῦτσο φουσέκι, κατὰ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς τῆς ἀγορᾶς. Ἄφινω εἰς ὑμᾶς τὸν ἀσχολούμενον περὶ τὴν καλλιτεχνίαν καὶ δημοσιεύοντα κατὰ μῆνα ἐν τῷ Ἀττικῷ Μουσεῖῳ τόσῳ ὡραίας εἰκόνας, νὰ ἐρευνήσητε ἂν λόγοι τέχνης ὑπηγόρευσαν τὴν ὑποτίμησιν τῆς σεβαστῆς τοῦ μακαρίτου προσωπογραφίας. Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ, ὅτι ἡ ὑποτίμησις προήλθεν οὐχὶ ἐκ μειωθίσης πρὸς τὸν θανόντα ὑπολήψεως, ἀλλ' ἐκ τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς, ἥτις ἀναντιρρότως ἐγένετο ἐπ' ἀγαθῷ πρὸς εὐκολωτέραν ἀρίθμησιν, καὶ ἵνα τελειότερον ἐξευρωπαϊσθῶμεν, τῆς νομισματικῆς ἐνώσεως μετέχοντες. Εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ τὰ πάντα κακίζοντες κόπτονται καὶ ὀδύρονται ὅτι ἡ τιμὴ αὕτη στοιχίζει εἰς τὴν τσέπην μας 12 %/10, ἀλλὰ δὲν λαμβάνουσιν